

The Purr-fect Fall

#รักแมวข้างบ้าน

คีปมู เอียน

果实先生 ฅพ

The Purr-fect Fall

#รักแมว
ก็รักกัน

every

ทดลองอ่าน

every

กิ๊พสู เอ็ม
果实先生 ฅน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

The Purr-fect Fall
#รักแมวข้างบ้าน

The Purr-fect Fall #รักแมวข้างบ้าน

Kipuu เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2604-5

ภาพปก 果实先生

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วัย (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 259 บาท

พินพูน

กระดาษถนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

'The Purr-fect Fall #รักแมวข้างบ้าน' เป็นผลงานลำดับที่สี่ของ Kipuu ที่ออกกับสำนักพิมพ์เอเวอร์ราายของเรา ครั้งนี้เธอก็ยังคงคอนเซ็ปต์นิยายฟิสิกส์ที่ที่จะทำให้ นักอ่านถูกบรรยายากาศหวานๆ อุ่นๆ ในใจโอบล้อมเอาไว้ ไม่ต่างจากผลงานเล่มแรก อย่าง 'That Smile ยิ้มหวานของหมอ' เล่มนั้นเลยล่ะค่ะ

แม้ว่าจะมีคอนเซ็ปต์ฟิสิกส์แบบเดียวกัน แต่ผลงานแต่ละเล่มของเธอนั้นก็มักจะมีกิมมิกและกลิ่นอายบางอย่างที่แตกต่างกันออกไปเสมอ ซึ่ง 'รักแมวข้างบ้าน' เล่มนี้ Kipuu ได้เลือกหยิบเอาความสัมพันธ์ในรูปแบบที่ค่อยเป็นค่อยไป ค่อยๆ ทำความรู้จักจนพัฒนาเป็นสถานะที่มั่นคงมาเล่าเป็นเรื่องราว พร้อมพาเจ้าแมวเหมียวทั้งหลายมาเที่ยวเล่นด้วยล่ะค่ะ มีทั้งแมวไทยแมวเทศ แมวผู้ใหญ่ว่าวเด็กก็มาทั้งหมดเลย... จะเรียกว่าเป็นกามเทพแมวก็น่าจะได้นะคะ

หากวันหยุดนี้ใครยังไม่มีแพลนไปเที่ยวที่ไหน ลองหยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมา เอนหลังลงที่มุมโปรดของบ้าน และซึมซับความรู้สึกรักๆ นุ่มๆ ราวกับกำลังนั่งชิลๆ อยู่ในคาเฟ่กลางสวนที่ไหนสักที่ พักผ่อนง่ายๆ ที่บ้านของตัวเองเหมือนกับที่ 'ซุน' และ 'คุณไป' ของเรามากจะใช้เวลาร่วมกันที่บ้านของพวกเขาเนอะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ราาย

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

- INTRO -

คนเราอาจจะมีเหตุผลเป็นร้อยข้อที่จะเลี้ยงสัตว์สักตัว แต่เชื่อเถอะว่า ไม่น่าจะมีใครมีเหตุผลแบบเดียวกับผม

ในคืนนั้น พวกผมตีมอลองที่สามารถเรียนจบมาได้ยังไงไม่น่าเชื่อ ผมเมา...คือส่วนตัวผมว่าพวกเราก็ไม่ได้เมามากเท่าไร แต่ก็ยังเมาพอที่จะ เอาแมวตัวหนึ่งจากร้านเหล้าใส่กระเป๋ากลับมาที่บ้าน

ใช่ ย้ำอีกครั้ง ผมเมาและเอาแมวจากร้านเหล้าใส่กระเป๋ากลับมาที่บ้าน

มันเป็นแมวสีส้มซึ่งอยู่ที่นั่นเป็นประจำ และชื่อของมันที่ผมเองก็ไม่เคยรู้ว่าใครตั้งให้คือ 'มะตูม'

แน่นอนเลยว่าวันต่อมาบ้านผมซึ่งเป็นที่รวมตัวกลุ่มของพวกเราทั้งห้าคนจะทั้งวุ่นวายทั้งไกลหาล เพราะใครสักคนแหม่งตื่นขึ้นมาแล้วพบว่า มีแมวตัวหนึ่งอยู่ในห้องนอน

เขาเป็นว่าเช้าว้นนั้น ผมถูกปลุกด้วยคำพูดพวกนี้

'เฮีย...ไอ้ตูม!'

'เฮียซุน ทำไมมะตูมมันมาอยู่บ้านมึง!'

'สัตเอ๊ย! พวกมึงเอาแมวร้านเหล้ากลับมาทำไม'

'โดน พ.ร.บ. คู้มครองสัตว์เล่นแน่มึง!'

และ

'เมี้ยว...'

จากมะตูม

ผมลุกขึ้น มองไอ้ธีร์ ไอ้บาส ไอ้ไอซ์ แล้วก็ไอ้ข้าว เหล่าเพื่อนของผม ในสภาพบ็อกเซอร์คนละตัวที่ยืนในสภาพทุเรศอยู่คนละมุม แล้วเลื้อนสายตาไปยังแมวสี่เหลี่ยมซึ่งนั่งตัวตรงอยู่กลางห้อง พร้อมโบกหางไปมาเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

แมวยังดูสติดีกว่าพวกมึงอีก นี่กูพูดตรงๆ

หลังลุกจากที่นอน อาบน้ำสระผม ทำสภาพตัวเองให้กลับมาดูได้ และประชุมพร้อมๆกับเรียกสติไปหนึ่งยก ภาพทุกอย่างก็ค่อยๆ ย้อนกลับมา

โคตรน่าขายหน้าเลยตอนนี่ก็รู้ว่าผมคือคนที่ลุ่มไอ้มะตูมใส่กระเป๋ามาด้วยมือทั้งสองข้าง เพราะพี่เต้เจ้าของร้านเหล่าแกदनยกแมวให้เป็นของขวัญรับปริญญา

ไม่ต้องบอกก็รู้ พี่เต้แหม่งก็เมาพอกัน

เที่ยงวันนั้น ทุกอย่างก็จบลงที่พวกผมจับมะตูมใส่ตะกร้า หิ้วขึ้นรถ แล้วพากลับไปยังร้านเหล่าประจำของกลุ่ม เพื่อจะได้คำตอบว่า

'กูยกมันให้พวกมึงเป็นของขวัญรับปริญญาแล้ว ไม่รับคืนไว้ย'

แล้วพี่เต้ก็เปิดคลิปวิดีโอเหตุการณ์เมื่อคืนให้ดู ในจอโทรศัพท์ปรากฏภาพการส่งมอบไอ้มะตูมให้พวกผมบนเวที พร้อมประโยคอวยพรเมาอ้อแอ้ที่ว่า

'แมวคือสัตว์มงคล ยิ่งแมวสามสีก็ยิ่งมงคลเข้าไปใหญ่ วันนี้กูให้แมวตัวนี้กับมึง มันสีหนึ่งสี ส่วนสีที่สองกับสาม ประสบการณ์ ความตั้งมั่น ความไม่ย่อท้อ จะเอามันมาให้พวกมึงเอง!'

สิ่งเดียวที่ผมจับใจความได้จากคลิปนั่นคือมะตูมมีหนึ่งสี และผมก็คือคนที่รับมันไว้ด้วยความเต็มใจ เห็นเต็มตาเลยว่าผมหอมแก้มไอ้มะตูมเข้าไปพอดใหญ่กลางเวทีด้วยซ้ำ

นอกจากนี้ยังมีรูปถ่ายจากกล้องหน้า เป็นภาพของพวกผม เจ้าของร้านเหล่า และไอ้มะตูม ในรูปนั้นมนุษย์ทุกคนดูหน้าตาสดใสแต่อยู่ในสภาพเมาแฉ่ เหลือกก็แต่แมวตัวเดียวที่ยังอยู่ในสภาพปกติติดจะงงๆ นิดหน่อย แต่พอ

มาเข้าวันรุ่งขึ้นมนุษย์ทุกคนงตาแตก ส่วนไอ้มะตูม มันดูเหมือนจะยอมรับกับชะตาชีวิตของตัวเองได้เรียบร้อยแล้ว

มึงก็เก่งเหมือนกันเนอะ...

ผมแม่งโคตรเกลียดที่ตัวเองเป็นคนใจอ่อนเลย...

พอพี่ได้แกบอกว่าพ่อแม่พี่น้องไอ้มะตูมโดนรถทับตายหมดแล้ว ถ้าผมไม่รับมันไป สุดท้ายก็คงจะมีจุดจบอย่างเดียวกัน เรื่องทุกอย่างเลยจบลงที่ผมยอมอุ้มมันกลับบ้านมาจนได้

นั่นเป็นครั้งแรกที่แม่วัวหนึ่งเปลี่ยนชีวิตผมไปตลอดกาล

หลังจากนั้นผมต้องเริ่มเรียนรู้การเลี้ยงแมว ต้องเอามันไปหาหมอ เริ่มฉีดวัคซีนต่างๆ หัดเลือกซื้ออาหารแมว และอะไรอื่นๆ อีกมากมาย หลายเดือนอยู่เหมือนกันกว่าจะชินกับการที่บ้านมีสัตว์เลี้ยง

แต่ใครจะไปรู้ว่านั่นจะไม่ใช่วินาทีครั้งแรกและครั้งเดียวที่ไอ้แมวมะตูมมันเปลี่ยนแปลงชีวิตผม

การเปลี่ยนแปลงครั้งที่สองเกิดขึ้นในคืนหนึ่ง ผมเองเพิ่งกลับมาจากออฟฟิศเพราะทำโอทีที่ลากยาว หลังจากเอารถเข้าบ้านเรียบร้อย เสียงกริ่งที่ดังขึ้นรัวๆ ก็ทำให้ต้องเดินไปเปิดประตู

มีคนคนหนึ่งยืนอยู่ตรงนั้น ผมจำเขาได้ อีกฝ่ายคือคนที่อยู่บ้านหลังถัดไปทางขวามือ ถ้าไม่ได้คิดไปเอง สีหน้าของเขาเต็มไปด้วยความไม่พอใจ แล้วสิ่งแรกที่เจ้าตัวพุดออกมาล่ะเธอ

"แมวคุณทำแมวผมท้อง"

ฮะ?

ท้อง?

ไอ้ตูมทำแมวท้อง!

ผมนี่เหวอไปเลย แต่ในใจกลับส่งเสียงตะโกนดังลั่น

มึงอีกแล้วหรือไอ้ตูม!

- 01 -

"ตูม...นี่ก็เปิดใจกับมึงแบบลูกผู้ชายด้วยกันเลยนะ แมวผู้หญิงบ้านข้างๆ อะ
เค้าท้องกับมึงจริงๆ ไหม้ย"

ขณะนี้เวลาสามทุ่มครึ่ง ผมนั่งอยู่บนพื้นหน้าถ้วยอาหารเม็ด และกำลัง
เปิดใจกับแมวที่เลี้ยงมาได้สองปีกว่าอย่างจริงจัง

ผมนะเปิดใจ ส่วนไอ้ตูม...กำลังเปิดปาก ตั้งหน้าตั้งตากินข้าวแบบ
ไม่สนใจผมสักนิด คือมึงไม่ได้ช่วยอะไรเลย หน้าก็เหลือง แดงก็เยอะ อาหาร
ก็แพง แล้วยังจะไปทำหญิงท้องให้พ่อต้องมาโดนเขาค่าอีก!

เมื่อไม่กี่นาทีก่อนหน้านั้นผมเพิ่งผ่านเหตุการณ์สะเทือนใจมา หลังจาก
คุณคนข้างบ้านเขาบอกว่าลูกชายผมไปทำลูกสาวเขาท้องเป็นที่เรียบร้อย
คำอธิบายรายละเอียดก็ตามมา

อีกฝ่ายเลี้ยงแมวเอาไว้ในบ้านและตั้งใจจะให้แมวไปผสมพันธุ์กับ
พ่อพันธุ์ชั้นดีที่จองตัวเอาไว้ แต่วันนี้ตอนที่เขาเอาเจ้าแมวไปตรวจร่างกาย
ก็พบว่ามันตั้งท้องได้เดือนกว่าแล้ว

พอมาย้อนกลั้ววงจรบิด สิ่ง que เห็นก็คือไอ้มะตูมชายไทย แมวหนุ่มที่ผม
เลี้ยงไว้ มันแอบเข้าไปปล้ำลูกสาวเขาถึงในบ้าน อีกฝ่ายถึงกับอึดคิลิเหตุการณ์
ที่ไปย่อนดูเอาไว้เป็นหลักฐานและเปิดให้ผมดูด้วยซ้ำ!

นั่นทำให้ผมได้เปิดประสบการณ์ใหม่ ดูหนังไปแมวเป็นครั้งแรกในชีวิต
หลักฐานมัดตัวทำเอาผู้สึกผิดอยู่ไม่น้อย เลยออกตัวไปว่าผมยินดีที่จะ

ทำทุกอย่างเพื่อแสดงความรับผิดชอบ แล้วคำตอบที่ได้กลับมานะเหรอ

'ก็แค่อยากให้คุณรู้ไว้ ต่อไปนี้จะได้เลี้ยงแมวอย่างมีความรับผิดชอบมากขึ้น'

หน้าชาไปเลยพูดตรงๆ

"ลูกสาวบ้านเค้าสวยมากเหอวะ ภูตามจริง"

"เมี้ยว..."

"ทีอย่างนี้ละทำเป็นตอบ กินข้าวไปเลย ภูฟ้องลุงมึงก่อน"

หลังจากที่ผมอุ้มไอ้ตุ้มกลับบ้านเป็นครั้งที่สอง ตกดีที่พวกเพื่อนๆ มันตกลงกันว่าจะรับเป็นลุงไอ้แมวส้มตัวนี้โดยที่ผมเป็นพ่อ สิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากนั้นคือไลน์กลุ่มที่เราเคยใช้คุยเรื่องไร้สาระทั่วๆ ไปตลอดระยะเวลาห้าปีที่เรียนด้วยกันมา ก็ถูกผมเปลี่ยนชื่อเป็น 'ลุงไอ้ตุ้ม' พร้อมเปลี่ยนรูปโปรไฟล์เป็นหน้าเหลืองๆ ของมัน

ผมเปิดเข้าไปในไลน์กลุ่มและเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นลงไปแบบคร่าวๆ

'พวกมึง ไอ้ตุ้มแหม่งทำสาวท้อง'

'พ่อเค้ามาเอาเรื่องภูถึงบ้านเลยวะ'

พิมพ์ทิ้งไว้แล้วก็ไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า มาจับโทรศัพท์อีกทีก็ตอนจะเข้านอน แล้วก็ได้นั่งขำกับข้อความที่พวกมันตอบกลับมา

'เอาจริง?'

'แล้วต้องทำไงวะ ยกชั้นหมากแมว?'

'เซี่ยตุ้มแหม่งของจริงเลยวะ'

'พ่อมันนี่นั่งไข่แห้งอยู่หน้าคอมฯ มึงดันไปทำสาวท้องเฉย'

'5555'

'เมี้ยวไอ้ตุ้มสวยปะ'

'เออ สีอะไรวะ'

อ่านทั้งหมดแล้ว ผมก็พิมพ์ข้อความตอบกลับไป

'เมียมันหน้าตายังไง ภูยังไม่รู้เลย'

นั่นสิ...ผมไม่เคยเห็นแมวตัวอื่นแฉกนี้เลยจริงๆ แต่จะว่าอย่างนั้นก็ได้ไม่ได้ เพราะกลางวันผมก็ไปทำงาน กลับมาช่วงเย็นหรือไม่มีตาค่ำตลอด ไม่ค่อยได้อยู่บ้านเลย คงไม่แปลกหรอกมั้งที่จะไม่เคยเห็น

พอคิดได้อย่างนั้นผมก็ขยับตัวไปแฉมผ้ามาแล้วมองไปยังบ้านทางฝั่งขวามือเผื่อจะเจอแมวสักตัว สิ่งที่ได้เห็นกลับไม่ใช่แมว แต่เป็นคนที่เคยมาเยือนอยู่หน้าบ้านผมก่อนหน้านี้

เขายังอยู่ที่ชั้นหนึ่ง นั่งหันข้างให้หน้าตาตรงหน้าเป็นคอมพิวเตอร์ สิ่งที่แปลกไปคือเขาสวมแว่นสายตา ดูจากสีหน้าท่าทางก็เหมือนจะกำลังทำงานมากกว่าเล่น

ผมอยู่บ้านหลังนี้มาตั้งแต่เกิด รู้ว่าบ้านฝั่งซ้ายเป็นสามมีภรรยาที่รับราชการทั้งคู่ และมีลูกที่กำลังเรียนอนุบาลอยู่หนึ่งคน ทั้งสองคนจะส่งลูกไปโรงเรียนแล้วเลยไปทำงานตั้งแต่เช้าตรู่ ก่อนจะมาช่วงเย็น

ส่วนคนที่เข้ามาทักกันวันนี้เพิ่งย้ายมาอยู่ที่นี้ได้ประมาณปีกว่าๆ หลังจากบ้านถูกรื้อในเขตครั้งใหญ่ ผมเคยเห็นเขามาก่อนแต่ก็ไม่เคยทักอะไรหรอก ทุกทีที่เจอกันเขาเองก็จดจ่อกับสิ่งที่ตัวเองทำอยู่ ส่วนผมก็จดจ่อกับสิ่งที่อยู่ตรงหน้า แล้วก็ไม่มีสถานการณ์อะไรที่ชักนำเราสองคนให้ได้ทำความรู้จักกัน

ความทรงจำเลือนรางของผมบอกว่าคุณลุงที่เคยอยู่บ้านหลังนี้ตัวคนเดียวป่วย แล้วก็เสียชีวิตที่โรงพยาบาลเมื่อหลายปีก่อน หลังจากนั้นบ้านก็ถูกปิดไว้ ไม่มีคนอยู่ นานๆ ที่ถึงจะมีคนเข้ามาทำความสะอาดสักครั้ง

ตอนที่บ้านถูกปรับปรุงผมเองก็ยังไม่ค่อยหมั่นมาอยู่ในตัวเมืองและไม่ได้ห่างจากสถานีรถไฟฟ้ามกสักเท่าไร แต่ก็ยังเป็นหมู่บ้านเก่า คิดดูแล้วกันว่าพอกับแม่ผมอยู่ที่นี้มาตั้งแต่แต่งงานใหม่ๆ จนตอนนี้ผมอายุยี่สิบหกปีเข้าไปแล้ว

คนที่อยู่ส่วนมากก็มีแต่หน้าเดิมๆ คนในไม่ย้ายออก คนนอกไม่ย้ายเข้า แต่ก็ไม่แปลกเพราะถ้าใครมีความคิดว่าจะซื้อบ้านอยู่เองสักหลัง ก็น่าจะไปซื้อหมู่บ้านโครงการใหม่ๆ หรือคอนโด ที่ผุดขึ้นเป็นดอกเห็ดไว้สักห้องน่าจะดีกว่า ประเด็นคือ...ตอนนี้บ้านหลังข้างๆ ดูยังไงก็ยังไม่เห็นว่าจะมีแมวสักตัว พอดีกับที่มะตูมมันเดินเข้ามาใกล้แล้วกระโดดขึ้นบนเตียง ผมมองไปแมวเหลืองที่อ้วนขึ้นอย่างเห็นได้ชัดภายในเวลาไม่นานแล้วพูดต่อ

"ตูม เมียมึงสวยปะ สีอะไร ขนสั้นหรือว่าขนยาวฟูๆ อี"

ไอ้ตัวแสบหันมามองหน้า ร้องเมี้ยวเบาๆ ทิ้งตัวลงนอนบนเตียงใกล้ข้อเท้าผมแล้วส่งเสียงเพอร์ดังครืดคราด

...ซึ่งก็ไม่ได้ช่วยอะไรเลย

วันต่อมาผมตื่นนอนแต่เช้า อาบน้ำแต่งตัวพร้อมไปทำงาน แล้วก็ตัดสินใจนั่งรอคนข้างบ้านเพื่อคุยกันให้รู้เรื่องเพราะมีอะไรอีกหลายอย่างที่ค้างคาใจ เมื่อคืนนี้ผมทบทวนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีก มีบางช่วงที่แอบคิดขึ้นมาเหมือนกันว่าหรือเขาจะเป็นมิจฉาซีพ เพราะมองไปที่บ้านก็ไม่เห็นจะมีแมวสักตัว แต่มิจฉาซีพอะไรวะ เงินก็ไม่เอา อะไรก็ไม่เอา บอกแค่ทำให้ผมตั้งใจเลี้ยงแมวหน่อย

แต่ถ้ามะตูมมันไปทำแมวเขาต้องจริงๆ บอกตามตรงเลยว่ารู้สึกผิดเป็นบ้า

ลองสมมติให้ไอ้ตูมไม่ใช่แมวไทยที่ผมเก็บมาเลี้ยงแต่เป็นสายพันธุ์ดีราคาแพง ผมเลี้ยงมันมาแบบประคบประหงมทุกอย่าง จนกระทั่งวันหนึ่งก็ได้รับรู้ความจริงที่ว่าแมวของผมโดนพรากความบริสุทธิ์ไปจากไอ้หนุ่มหน้าตาบ้านๆ ที่เจ้าของเลี้ยงแบบลูกทุ่งสุดๆ แบบนั้นผมเองก็คงมิโห่อยู่ไม่น้อย

รออยู่ไม่นานประตูบ้านข้างๆ ก็เปิดออก ก่อนคนที่อยู่ด้านในจะเดินออกมา สิ่งแรกที่เขาทำก็คือการหันมามองหน้าผมเหมือนกัน ทว่าไม่ยอมทักทายอะไรสักคำ

เราเจอกันที่หน้าประตูรั้ว ระหว่างนั้นผมก็พยายามทำท่าทางสบายๆ

และเป็นมิตร ก่อนจะถามออกไป

"เรามาคุยเรื่องเมื่อก่อนต่อกันดีมั้ย"

คนฟังเหลือบมามองผมด้วยหางตา แล้วตอบกลับด้วยสีหน้านิ่งสนิท

"ผมพูดสิ่งที่ยอยากพูดออกไปหมดแล้ว"

"แต่ผมยัง"

"..."

พอคำตอบคือความเงียบ ผมก็ใช้โอกาสตรงนี้พูดต่อ

"เรื่องแมวอะ ผมรู้สึกผิดจริงๆ นะคุณ"

"ช่างเหอะ"

"ผมช่วยคุณดูแลแมวได้มั้ย เลี้ยงแมวหลายตัวใช้เงินเยอะนะ เราแชร์ค่าใช้จ่าด้วยกันก็ได้"

"ผมเลี้ยงไหว ไม่ได้อยากได้เงิน"

"งั้น...พอลูกแมวคลอด คุณก็แบ่งมาให้ผมเลี้ยงครึ่งหนึ่งหรือไม่กี่สักตัวสองตัวก็ได้ ดีมั้ย"

"ผมจะแน่ใจได้ไม่ว่าคุณจะไม่เอาลูกแมวไปขาย"

"เฮ้ย...มากไปคุณ"

"ไม่รู้แหละ ผมไม่ไว้ใจคุณหรอก"

"ถามจริง? ผมหน้าใจจริงใจ"

คนฟังไม่ตอบอะไร แต่มองมาทางนี้ด้วยสายตาเย็นชาจนได้แต่ยิ้มเจื่อนๆ กลับไป สุดท้ายก็ได้แต่เดินกับเขาไปเงียบๆ จนมาหยุดลงที่หน้าร้านขายอาหารเช้าในหมู่บ้าน

จำได้ว่าช่วงเรียน ม.ปลาย ที่พอกับแม่ผมยังไม่ย้ายไปอยู่บ้านสวนที่ต่างจังหวัด ผมได้กินมื้อเช้าจากร้านนี้อยู่บ้าง แต่พอขึ้นมหา'ลัยไปจนถึงวัยทำงานก็ไม่ได้กินอีกเลย

ตอนเรียนมหา'ลัยส่วนใหญ่ก็ไม่ค่อยมีเวลากินมื้อเช้า หรือวันไหนมีเวลาก็เป็นผมเองที่นอนไม่ตื่น พอมาทำงานก็อยากรีบไปให้ถึงออฟฟิศก่อนแล้วค่อยไปหาอะไรกินแถวนั้นมากกว่า

ผมมองสำรวจในร้านและก็พบว่าทุกอย่างยังเหมือนเดิม ร้านตั้งขึ้นง่ายๆ ด้วยการเปลี่ยนบริเวณที่จอดรถหน้าบ้านมาเป็นร้านอาหาร โต๊ะและเตาสำหรับทำโจ๊กอยู่ด้านหน้า ส่วนด้านในมีอีกมุมสำหรับนวดแป้งและทอดปลาทอดไก่กับซาลาเปา

พื้นที่สำหรับลูกค้าก็ยังไม่ถูกเปลี่ยน มุมหนึ่งมีโต๊ะไม้ ส่วนอีกมุมเป็นเก้าอี้ม้าหิน ไม่ต่างจากตอนที่ผมเป็นเด็ก แม้กระทั่งตู้กระจกที่วางไข่ ตับ หมูสับ และผักโรยไปจนถึงกระป๋องสแตนเลสที่ถูกใช้เป็นตัวช่วยเวลาตักโจ๊กใส่ถุงก็ยังเหมือนเดิม...โคตรคลาสสิก

สิ่งที่เปลี่ยนไปคือคนขาย จากเดิมที่เป็นคุณยายคนหนึ่งอันเป็นที่มาที่ทำให้ร้านถูกเรียกว่า 'ร้านโจ๊กอาม่า' ไปโดยปริยาย ตอนนี้เปลี่ยนมาเป็นรุ่นลูกสาวแล้ว

ผมยื่นอ่านเมนูที่เขียนไว้ด้วยลายมือบรรจงซึ่งแปะอยู่หน้าตู้ พร้อมกับที่ได้ยินคำถามดังขึ้น

"หวัตตีคะน้องไป เหมือนเดิมใช่ไหม"

ตอนนั้นเองที่สีหน้าบูดบึ้งของคนที่เดินมาพร้อมกับผมเปลี่ยนไปมีรอยยิ้มบางๆ ตามมาด้วยคำพูด

"ครับพี่ป้าครับ"

"เกี่ยมอีน้ำใสไม่ใสผักเนอะ แล้วน้องอีกคนล่ะคะ"

"โจ๊กหมูพิเศษใส่ไข่สองฟองครับ"

หันมาอีกทีคนที่เคยยืนอยู่ตรงนี้ก็เดินไปนั่งที่โต๊ะเรียบริ้วแล้ว ผมตามไปนั่งลงตรงข้าม ยื่นมือไปให้แล้วพูดต่อ

"คุณชื่อไปโซ๊ะ ผมซุน ยินดีที่ได้รู้จัก"

สิ่งที่ได้กลับมาแทนคำตอบก็คือความเงิบ...คุณไปข้างบ้านเขาเงิบสนิทจนผมต้องค่อยๆ ลดมือตัวเองกลับมาแล้วพูดต่อ

"ทำความรู้จักกันหน่อยสิ เราเป็นเพื่อนบ้านกันนะ แถมลูกเรายังเป็นแฟนกันด้วย"

"เป็นแฟน?"

"อ้ออ้อ มีลูกด้วยกัน ไม่ให้เป็นแฟนจะให้เป็นอะไรละ สามีภรรยาอ้อ"

"คุณคิดจริงๆ รึไงว่าแมวที่ผสมพันธุ์กันจะต้องเป็นแฟนกัน"

ผมเงยไปสักพัก ยกมือขึ้นกอดอก มองสบตากับคนตรงหน้าแล้วตอบกลับไป

"มะตุ่มจริงใจนะคุณ เท่าที่รู้จักกันมาผมว่ามันไม่ได้มีธรรมเนียมชอบเปลี่ยนคู่นอน คงไม่มีอะไรกับใครเล่นๆ หรอก"

คำตอบคือความเงยและสีหน้าอึ้งสนิท

ไม่รู้ว๊าย ยังไงผมก็ต้องเซฟตัวเองไว้ก่อน พฤติกรรมของแมวมีผลกระทบต่อภาพลักษณ์คนเลี้ยงแน่ๆ ละ ถ้าได้ตุ่มมันมีนิสัยมีอะไรกับสาวไม่เลือกหน้า ผมคงโดนมองว่าเป็นพ่อที่ไม่ได้เรื่อง ไม่รู้จักอบรมลูก และอาจจะมึนเสียเสียอย่างเดียวกัน

อีกฝ่ายไม่ทันได้ตอบอะไรกลับมาเมื่อเข้าก็มาเสิร์ฟ ระหว่างนั้นผมก็หันไปเห็นปาฟองโก้อื่นๆ ที่เพิ่งขึ้นมาจากกระทะพอดี มันดูน่ากินซะจนต้องลุกขึ้นไปสั่งและถือกลับมาที่โต๊ะด้วยตัวเองพร้อมนมข้นหนึ่งถ้วย พอวางจานลงแล้วก็ใช้มือดันให้มันเลื่อนเข้าไปใกล้อีกฝ่ายมากขึ้นอีกหน่อย

"กินได้นะคุณ สั่งมาเมื่อ"

แต่อีกฝ่ายก็ทำแค่เหลือบสายตามองและนั่งหลังตรงกินเกือบอึ้งของตัวเองต่อไปเงยๆ ผมมองสีหน้าท่าทางของเขาแล้วก็แอบยิ้มออกมานิดๆ

คุณไปอะไรนี่ผิวขาวจัดเหมือนคนไม่ค่อยออกแดด เครื่องหน้าบอชัดว่ามีเชื้อสายจีน ตาโตแบบสองชั้นหลบในที่มืดเส้นหางตาลากยาวออกไปโดยธรรมชาติ จมูกเล็กๆ ไม่ได้โตงอะไรมากมายแต่ปลายเขียด กับริมฝีปากหยักที่ดูชุ่มชื้นสุขภาพดี ผมสันสีน้ำตาลตัดกับผิวชัดเจน

ถ้าไม่นับบุคลิกท่าทางที่เหมือนจะคว้าส้มขึ้นมาแทงผมได้ทุกเมื่อรวมๆ แล้วเขาก็ดูดีทีเดียว

ระหว่างที่ผมกำลังจิกปาฟองโก้ใส่ลงไปไน้จึก ก็อดไม่ได้ที่จะถามขึ้นมา

"ว่าแต่ แมวผมชื่อมะตุ่ม แล้วแมวคุณชื่ออะไรอะ"

ตอนนั้นเองคนที่นั่งหลังตรงกินเกือบอึ้งก็เหลือบสายตามาถามผม

แล้วพูดออกมาแค่สองคำสั้นๆ

"เป่าเปี้ย"

"อะไรนะ เป่าเปี้ย?"

"อืม"

"ภาษาอะไรอะ"

"จีน"

"แปลว่า?"

"ที่รัก"

"อ้อ..."

ผมรับคำ หลุดยิ้ม แล้วสรุปในใจว่าเห็นท่าทางนิ่งๆ ชอบทำหน้าหงิกแบบนี้จริงๆ ก็มีความมุ้งมิ้งอยู่ในใจไม่เบาเหมือนกัน

หลังจากรับผิดชอบโຈິกของตัวเองจนหมดด้วย ผมก็ดูนาฬิกาแล้วพบว่าหมดเวลาเถลไถลแล้ว เลยลุกขึ้นพร้อมกับที่คนตรงหน้ามองตาม

"ผมต้องไปแล้วคุณ เดี่ยวเข้างานสาย มีอันนี้ผมเลี้ยงนะ แล้วเจอกัน"

"..."

อีกฝ่ายไม่ทันได้ตอบอะไร พอทำท่าขยับปากจะพูด ผมก็รีบแทรกขึ้นมาทันที

"กินปาห่องโก๋ด้วยละ อย่าเหลือทิ้ง เสียตายของ"

พูดจบผมก็ส่งยิ้มให้พร้อมโบกมือบ้ายบายแล้วออกมาจ่ายเงิน ก่อนจะต้องรีบเดินกลับบ้านไปเอารถและไปทำงานต่อ

ระหว่างทางก็ผลอยิ้มออกมาเมื่อนึกถึงสีหน้าไปจนถึงทุกๆ การกระทำของอีกฝ่าย

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/5366->